

אבי-הקורבן נקש והאחות עמליה בהלווייה

נרצחת אשכנזי

„אתה הולך ברחוב, ומישהו מכניס מכה מאחור...“

השודר ברצח אשכנזי

אלהם הביתה, לקחתי את הסכין והורדתי את החוד. הבן-אדם הזה מסוגל לכל דבר, גם כשהוא בחוץ. אחיה של כרמלה, שאול, אינו מתרגש מן המיכתב, „לא צריך להתייחס אל מה שהוא כותב“, אמר, „אני רוצה שהוא ידע, שלא כדאי לו לחיות באשליה ש- הוא מסוגל להזיק לנו. הוא כתב שה- תולעים אכלו את כרמלה. אבל התולעים אוכלות אותו עכשיו, והוא לא יכול אפילו להסתכל במראה. הוא חכם? זה נמר, זה לא בן-אדם!“

דרכי חיים

לא מיסכנה

„בשבידו זה לא קיים. בשבידו זה דבר רגיל, אומרת הזמרת עי רגלה הפגועה

כאשר אני קוברינסקי ניצבת על הב- מה היא נראית כמו כל זמרת אחרת. היא שרה שירים ישנים ושירי-עם, בקול סופר-ראנו עדין, נעה לקצב המוסיקה ושירתה חודרת לנשמה.

אחרי ההופעה, כשהיא יורדת מהבמה, מבחינים בצליעתה הגסה. חני בת ה-21 חלתה בשיתוק-ילדים כשהיתה בת שנה, כשגרה בצ'ילי. אבל היא מתעלמת לחלוטין מן המום ומסרבת בכל תוקף ש- יקראו לה „נכה“.

„אף פעם לא הפריעה לי הצליעה“, היא מגלה. „זה כנראה בגלל החינוך ש- קיבלתי בבית. תמיד אמרו לי שאני שווה יותר, בגלל הבעיה שלי, ושאני יכולה לעשות כל דבר, אם אני רוצה, וזה נכון. אני אהבת לרקוד ואני רוקדת. אני בכלל לא מתייחסת לצורת-ההליכה שלי. בשבידו זה לא קיים. בשבידו זה דבר רגיל, ויש לי הרבה דברים יותר חשודים בים מאשר לחשוב על השטויות האלה. לכתוב שירים, למשל, לצייר, לשיר.“

„אני בטוחה שאנשים מסתכלים ברחוב איך אני שש זולעת ואומרים: „אוי, איזו מיסכנה!“ אבל מאנשים כאלה אני מת-רחקת, כי כדי לדעת אם בחורה היא באמת מיסכנה או לא צריך להכיר אותה. בכל העולם זה קורה שאנשים שאין להם בעיות פיסיות, אינם יודעים איך להתנהג עם אנשים שיש להם בעיות כאלה.“

כל ההתחלות. אני קוברינסקי לור- מדת כבר שש שנים שירה ומוסיקה. בי- התחלה בקונסרבטוריון ועכשיו אצל מו- רה פרטית. בינתיים הספיקה כבר להו- פיע בבסיסים צבאיים ובבית החייל, הו- פיעה עם מירי אלוני ולבדה, בסיבוב- הופעות בגרמניה ובאוסטריה, שזכה ב- הצלחה. אני קיבלה הזמנה לבוא לשם גם בשנה הבאה.

השאיפה הגדולה שלה היא לעשות מו- פיע אמיתי, תוכנית שתהיה רק שלה. אבל זה עוד יקח הרבה זמן. „כל ההתחלות קשות“, היא אומרת.

עונש שמגיע להם, ותאמרו להם ולאחיה שאול שלא יטרידו את ההורים שלי ב- טלפון. אין להם יד בעניין ואין לי קשר איתם. ואני מבקש ממך, שאול, שתאמר להורים שלה שימסרו את התכשיטים שלי לרפי ואת הדברים שלקחו מהבית. „שלא יחשבו שאני קבור פה, יש לי דרכים להזיק להם, אפילו שאני כאן. כי אחר-כך הם יצטערו על זה כמו שהם מצטערים על כרמלה היום.“

„אני מתאר לעצמי מה הסבל שלהם. הם היו מוכנים להחזיר את הגלגל אחו- רה, אבל אי אפשר. „כמו שאמר אבא שלה — יש דין ויש דין. כל הזמן הוא רצה להכניס אותי ל- כלא. לבסוף נכנסתי, אבל איפה כרמלה היום? התולעים אכלו אותה. בזאת אני מסיים ומקווה שתסלחו לי. זאת לא היתה אשמתי. היא הביאה אותי לידי זה ש- אהרוג אותה. יהיה טוב, אני מקווה, ומ- לא אמונה — יוסי.“

נמושה — לא בן-אדם. סיפר ה- אב: „זה המיכתב הראשון שהוא שלח מהכלא. אנחנו קצת חוששים בבית. אתה הולך ברחוב, ופיתאום מישהו מכניס לך מכה מאחור. יש לו חברים.“

„לפני שבוע הוא שלח את החבר שלו, רפי, לבית של כרמלה ולקח משם את התכשיטים שלה. רהיטים, תנור, מקרר, בגדים. הלכנו למיטרה, אבל לא היה להם זמן לרבר איתי אז לא הגשתי תלו- נה. אני כבר יודע מהנסיון שתלונות ב- מיטרה לא עוזרות. אחרת לא הייתי מאבד את הבת שלי.“

בדברו הציג האב סכין גדולה וחדה, עטופה בניילון, ואמר: „הסכין הזה היתה אצל כרמלה בבית. היא אמרה לי: „אבא, יוסף קנה אותו ורוצה להרוג אותי.“ באתי

תי ולעצבן אותי. לא היה לה שכל, והיא היתה מלאה בבעיות נפשיות שאני נפלי- תי להן קורבן. אני אהבתי אותה ולא אוכל לשכוח אותה לעולם, אבל כנראה שהגורל רצה אחרת. אני מאשים אותה ואת ההורים שלה במה שקרה. פשוט לא ידעו ללכת איתי ולא רצו להבין אותי. עשיתי את כל מה שיכולתי, כדי לשמור על שלום-בית אבל היא לא רצתה ולא אהבה אותי. הכל היה בידיים שלה. היא לא היתה צריכה לצאת איתי תקופה ארוכה ולהתחתן איתי אם לא אהבה או- תי, ואני נפלתי לה קורבן בגלל שאהב- תי אותה.“

„היום אני רואה את המצב אחרת. אני רגוע לחלוטין וטוב לי נפשית. לפני זה הייתי מדוכא ובעצבים כל הזמן, בגלל כרמלה. היא גרמה לזה בכוונה תחילה. שיגעה אותי ומרה את חיי ופגעה בי נפשית. כך היא חשבה שתוכל לקבל גט, אבל לעולם לא הייתי נותן לה גט, כי אהבתי אותה.“

„גם עם בעלה הראשון היא לא הס- תדרה, כי הוא לא אהב אותה ונאלץ להתחתן איתה ובסוף יותר הלך להוריו. היא עשה בשכל, כי האופי שלו שונה משלי וגם בו היא בגדה. הייתי צריך לתת לה גט ולבנות את החיים שלי, אבל עכ- שיו זה מאחור. אני רואה את המצב אחר- רת, אבל זה יעבור. כל אדם מקבל את המגיע לו מידי אלוהים. כנראה שכך היה כתוב לנו. שזה יגמר בצורה כזאת.“

„אני חזרתי בתשובה ומתפלל יום יום, ומקווה שאלוהים יסלח לי על כל מה ש- עשיתי, ומאחל לכל מי שהיה לו יד ב- עניין איתי ועם כרמלה שאלוהים יגמול לו בצורה הקשה ביותר, ואני מתכוון להורים שלה. הם רק קיבלו חלק מה-

במדינה, ונימר אליהווארי, עורכי-הדין הר- וותיק, היה שופט מחוזי בנצרת. מאז פרש הווארי לגימלאות, והאג'י-יחיא הוא כיום השופט המחוזי הערבי היחיד במדינה. הוא ויתר ללא נקיפת-מצפון על פרק- טיקה פורחת ומישרד משגשג. ברור היה לו בוודאי, כי הוא מקריב קורבן כלכלי גדול, כאשר הוא הופך פקיד של מדינת ישראל אך הוא הופך פקיד של מדינת במשך ארבע שנים נסע הולך וחוזר מכפרו לירושלים.

כתום ארבע שנים הזמן לכהן בבית- המישפט המחוזי בתל-אביב. ובעיר העבי- רית הראשונה מכהן מאז השופט הערבי היחיד. הוא ניכר בבית-המישפט באצילותו. בי- כבוד שהוא נוהג בעורכי-הדין ובנאשמים. מעולם לא צעק על איש בבית-המישפט, במאור-פנים ובאייבות מופלגת הוא שומע פרקליטים מאריכי-דיבור, ונאשמים רג- שניים. פיסקיי-הדין שלו מצטיינים בעברית משובחת, ובדקדוק העברי הנכון. הדמיון המערבי הפרוע יכול לתאר או- תו כשייך אציל השופט את עמו ליד שער העיר, אך בדמותו הוא קרוב יותר ללורד אנגלי, מי שזוכר את השופטים האנגלים מתקופת המנדט, טוען כי האג'י-יחיא הוא הלורד האחרון בבית-המישפט הישראלי.

פשעים

כך רצה הגורל

האיש שרצה את

אשתו, שזה מיכתב

איום מן הכרא

יחזקאל נקש ישב בסלון וקרא עיתון. לפתע צילצל הטלפון. זאת היתה בתו, עמליה. „אבא, קיבלנו מיכתב מיוסי, מה- כלא. והוא מאיים!“ צעקה עמליה. כבר באותו הלילה, ביום החמישי ש- עבר, ניגש יחזקאל לתחת המיטרה כשבידו המיכתב. „שלא יחשבו שאני קבור פה, יש לי דרכים להזיק למי- פחת נקש אפילו אם אני יושב בכלא!“ כתב יוסף אשכנזי במיכתב.

יחזקאל נקש הוא אביה של כרמלה אשכנזי, שגרצחה בידי בעלה, יוסף אש- כנזי, לפני כשלושה חודשים, במיקלט ל- נשים מוכות בהרצליה (העולט הזה 2186). מאז שהסגיר עצמו יוסף אשכנזי ל- מיטרה, נרגעה במקצת מישפחתה של הנרצחת. עד שנתפס הם היו שרויים ב- פחד, חששו כי יוסף יתפרץ אל ביתם ויבצע רצח נוסף. אולם מאז שנכלא ועד לשבוע האחרון חזרו ההורים והאח שאול לנהל את חייהם כתמול שלשום. רק את הכאב על מותה של כרמלה לא הצליחו להשיב מליבם. והנה התקבל המיכתב.

החוזר בתשובה. כתב יוסף: „אל תשאלו לשלומי, אני מרגיש טוב ומשר- לים עם מצבי, כנראה שכך רצה הגורל. אני מצטער בקשר לכרמלה. לא התכ- וונתי להרוג אותה, פשוט היא הוציאה אותי מדעתה באותו רגע. אתם הרי מכי- רים את אופיה. היא אהבה להקניט או-

זמרת קוברינסקי

„אף פעם לא הפריעה לי הצליעה...“